

תת"ע 7120/04/13 - מדינת ישראל נגד אלדד זלישניק

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 7120-04-13 מדינת ישראל נ' זלישניק
בפני כב' השופט גיל קרזבום

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אלדד זלישניק

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירה של אי עצירה לפני קו עצירה בניגוד לתקנה 64(ד) ו-22(א) לתקנות התעבורה. על פי עובדות כתב האישום בתאריך 18.09.11 בשעה 10:37 ברח' הנטקה בחיפה, לא ציית הנאשם להוראות תמרור 302 המוצב בדרך בכיוון נסיעתו בכך שלא עצר את רכבו לפני קו העצירה.

2. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. לטענתו עצר את רכבו לפני קו העצירה.

ראיות המאשימה

עדת התביעה, הגב' שרון אופיר, רס"ר:

3. ערכה את הדו"ח ת/1 ואישרה תוכנו כדלקמן: "בהיותי סטטי בהנטקה 19 הבחנתי בנ"ל שנהג לבדו ברכב מכיוון חניון תחתון מרכז חורב כאשר בצומת הנ"ל פנה שמאלה לרח' הדסה בנסיעה רצופה מבלי לעצור לפני קו העצירה המסומן במקום על פני הכביש ומבלי לציית לתמרור 302 המוצב במקום משני צדי הכביש, גלוי ותקין. קשר עין עד עצירתו בפיק"א מול מרכז חורב. הוסברה העבירה. "

בחקירתה הנגדית לא ידעה לומר באם היתה לבדה או עם שוטר/ת נוספים וכדבריה: "נכון. אם שמתי את הדו"ח בלי אף אחד, אז יכול להיות שהייתי לבד. יש משמרות שאני יוצאת לבד." (עמ' 2 שורות 17-18 לפרוטוקול). לטענת הנאשם לפיה עמדה במרחק של 200 מ' ממנו ולא יכלה לראות את קו העצירה, העריכה כי מדובר ב- 50/60 מטר השיבה: "אני ממוקמת במקום שבו אני יכולה לראות גם את התמרור וגם את קו העצירה. אני רשמתי כאן עשרות דו"חות ואני אומרת לך שאפשר לראות את קו העצירה." (עמ' 2 שורות 25-26 לפרוטוקול). לטענה לפיה נסע בשיירת רכבים השיבה: "יכול להיות שהיו אחריו. אם היה רכב לפניך, סביר להניח, שהייתי מתייחסת לזה, כי ברגע שאינך ראשון שמגיע לקו העצירה אז אני באמת לא יכולה לראות אם עצרת." (עמ' 3 שורות 1-2 לפרוטוקול). לטענה לפיה לא יכלה לשמור עמו על קשר עין רצוף השיבה: "נכון שהיינו צריכים לנסוע אחריו בשביל לעצור אותו. הייתי עמך בקשר עין רצוף מרגע ביצוע העבירה ועד שעצרתי אותו." "...אני לא יכולה לזכור את המקרה המסוים הזה, אבל אם אתה טוען שעמדת באדום, אז גם אני עמדתי באדום. אחריו. או לידך או אחריו. לא הייתה לי בעיה לשמור עמך על קשר עין רצוף..." "אם אני יוצאת באותה מהירות שלך והרחקים שלנו פחות או יותר זהים כדי להגיע לרמזור, אז אני אחריו, ואם אני שומרת עמך על קשר עין, אז כנראה שלא היו רכבים בינינו." (עמ' 3 שורות 5-16 לפרוטוקול). לטענה לפיה עצרה אותו כחצי ק"מ אחרי מיקום העבירה השיבה: "לא מדדתי." (עמ' 3 שורה 20 לפרוטוקול). לשאלה מתי לראשונה הבחינה בנאשם העידה: "אני בד"כ עומדת, מסתכלת לתנועה בכיוון כללי. אני זוכרת ספציפית לגביו. כשאני אוכפת את העבירה במקום הזה אני מסתכלת לתנועה שמתקרבת ואני רואה את הרכבים עד שהוא מגיע לצומת. לא יכול להיות שהוא עצר מטר לפני קו העצירה ואח"כ החל בנסיעה ורק אז ראיתי אותו. אם הייתי רואה שהוא עצר איפה שהוא לפני קו העצירה, לא הייתי רושמת לו דו"ח, וגם לא קצת אחרי." (עמ' 3 שורות 26-30 לפרוטוקול).

4. לאור טענת הנאשם לפיה לא יכלה להבחין ממקום עמידת הניידת בקו העצירה, התקיים ביקור בזירה ונוכחתי כי מהחלק הדרומי של החנייה הצמודה לבית מס' 19 ניתן להבחין מתוך כיסא הנהג בקו העצירה ובחלק הצפוני של החנייה קשה להבחין בו. לטענת העדה ראתה את העבירה מהחלק הדרומי של החנייה.

גרסת הנאשם

5. בבית המשפט העיד הנאשם כי מי שלא עצר בקו העצירה היה הרכב שלפניו. בחקירתו הנגדית עמד על גרסתו. לטענה לפיה נכנס לצומת מבלי לעצור את רכבו בקו העצירה השיב בשלילה וחרז וטען כי השוטר לא שמרה עמו על קשר עין רצוף עקב מבנה הכביש ומיקומו הפינתי של בית מס' 17 אשר הסתיר את רכבו לאחר ביצוע הפנייה.

דין והכרעה

6. גרסתה של השוטר רושמת הדו"ח לא נסתרה בשום שלב ובביקור בזירה נוכחתי כי אכן ניתן להבחין בקו העצירה ממקום בו ישבה השוטר בניידת.

7. מנגד, גם גרסת הנאשם לא נסתרה בשום שלב. הנאשם עמד על גרסתו לפיה עצר את רכבו, גרסה שנמסרה על ידו כבר במעמד קבלת הדו"ח "עצרתי קצת" (ת/1). בהקשר זה יצוין כי המאשימה לא חקרה את הנאשם על

תגובתו זו המלמדת כי עצר את רכבו, אם כי לזמן קצר.

8. בנסיבות אלו לא מצאתי לנכון להעדיף את גרסת השוטר על פני גרסת הנאשם ודי בכך כדי להורות על זיכוי מחמת הספק.

9. מעבר לנדרש, יצוין כי מגרסת השוטר עולה כי ייתכן והיו עמה עוד שוטר/ת. ראשית השוטר לא שללה אפשרות זו. שנית, בחקירתה הנגדית עשתה שימוש ב"הטיית רבים": "**נכון שהיינו צריכים לנסוע אחריו....**" (עמ' 3 ש' 5 לפרוטוקול - ההדגשה שלי ג.ק.). בדו"ח לא פורטו שמות השוטר/ת הנוספים ובאם הבחינו בביצוע העבירה.

מדובר בעובדה מהותית והיעדר כל פירוט בעניין מהווה מחדל ראייתי שיש בו כדי לפעול לטובת הנאשם.

לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה לא הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר ובהתאם, אני מורה על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

הדיון הקבוע לתאריך 9.1.14 מבוטל בזאת. המזכירות תשלח לצדדים עותק מהכרעת הדין.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ד, 05 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.

גיל קרזבום, שופט